

Arrest

nr. 198 048 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juni 2010 en heeft zich voor de tweede keer vluchteling verklaard op 21 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS via videoconferentie op 14 december 2017 gehoord.

1.3. Op 21 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Edo te behoren. U verklaarde geboren te zijn in Edo State, stad Benin City op 6 december 1986. U verbleef er vanaf uw geboorte, tot uw vertrek uit Nigeria. U volgde geen onderwijs, en vanaf zeer jonge leeftijd ging u reeds mee naar het werk van uw vader. Uw vader was mechanisch ingenieur en manager van het bedrijf Biju Company. Dit was een transportbedrijf, en uw vader regelde alles in dit bedrijf, zowel het werk van de mekaniekers, als de verschillende rekeningen en documenten van de auto's van de bedrijf. De eigenaar kwam enkel nu en dan de garage en het bedrijf bezoeken. Op latere leeftijd begon u er ook te werken als mekanieker. Ongeveer een maandenhalf voor uw vertrek uit Nigeria, werd de eigenaar vermoord door onbekenden. Het bedrijf zou naar zijn zoon zijn gegaan, maar deze was op dat moment nog minderjarig. Uw vader zou hem op zijn negentiende alles doorgeven. De broer van de eigenaar, was echter lid van de criminele groep Aje. Hij was al een aantal maal in de garage binnen geweest om geld uit de kassa te stelen, maar nu zijn broer gedood was, eiste hij het bedrijf en de garage op. Hij kwam na de dood van zijn broer nog één maal naar de garage, samen met leden van de groep Aje. Zij vroegen uw vader om de documenten van het bedrijf. Uw vader antwoordde echter dat deze zich bij de advocaat bevonden. Zij gaven uw vader een maand de tijd om de documenten te verzamelen. Eén maand later kwamen zij met een zeer grote groep naar uw huis. Ze mishandelden uw vader, uw moeder en u. Zij eisten de documenten van het bedrijf, maar uw vader bleef erbij dat zij zich bij de advocaat bevonden. Zij eisten ook de sleutel van de garage. Uiteindelijk kon u uit hun handen ontsnappen, en u vluchtte richting Kafo, een Ghanese vriend van uw vader. Hij heeft u onmiddellijk met de auto naar Ghana gebracht. Daarna hoorde u dat uw vader gestorven was in het conflict, en dat uw moeder in het ziekenhuis lag.

Omdat Kafo meende dat u in Ghana niet veilig was, regelde hij om u naar Libië te krijgen, via een smokkelaar. Vanuit Libië contacteerde u hem, en regelde de verkoop van grond die uw vader toebehoorde, zodat u kon verder reizen naar Europa. Rond de maand mei van het jaar 2009 werd u op zee gered door de Italiaanse overheid, en in het ziekenhuis geplaatst. U heeft er in coma gelegen. Bij het verlaten van het ziekenhuis, werd u onmiddellijk lastiggevallen door andere Nigerianen, die op de hoogte bleken van uw situatie, en die ook lid of sympathisant waren van de Aje-groep. U slaagde erin te ontsnappen en u kwam een priester tegen. Ook deze man bleek op de hoogte van uw situatie. Hij heeft u geholpen aan een treinticket naar België. Sindsdien verbleef u in de stad Antwerpen.

*Bij uw aankomst in Antwerpen, leerde u een Afrikaan kennen in een café. U mocht bij hem verblijven. Hij raadde u aan, net als hem, een procedure tot regularisatie te starten. Dit deed u, en ondertussen schreef u zich in het Centrum voor Basiseducatie in Antwerpen. Uw regularisatieaanvraag werd echter afgewezen. Daarna raadde uw advocaat u aan om asiel aan te vragen. U moest asiel aanvragen, en alle documenten betreffende uw asielaanvraag aan hem bezorgen. Hij raadde u ook aan te vertellen dat u nog maar net in België was toegekomen. Zo heeft u op 3 juni 2010 een eerste asielaanvraag ingediend. U kwam niet opdagen voor het interview op 9 september 2010, waardoor u geacht werd afstand te nemen van uw asielaanvraag. Er werd een technische weigering genomen. U bent niet teruggekeerd naar uw land van herkomst. In de volgende jaren kwam u verschillende keren in aanraking met de Belgische autoriteiten die steeds uw illegaal verblijf vaststelden. In het jaar 2013 werd u opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas. Bij uw vrijlating werd een bevel meegegeven om het grondgebied te verlaten, maar u gaf hier geen gevolg aan, aangezien uw advocaat u aanraadde om te wachten. U werd op 14 november 2017 opnieuw door de politie gecontroleerd. Zij stelden opnieuw uw illegaal verblijf vast. Aangezien u geen legale verblijfsdocumenten bezat, werd u in de gesloten instelling van Brugge geplaatst. 22 november vroeg u **een tweede maal asiel** aan.*

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat uw laattijdige tweede asielaanvraag afbreuk doet aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in uw land van herkomst, namelijk Nigeria. U verklaarde niet te weten wanneer u Nigeria heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, p.11). U kwam in de maand mei van het jaar 2009 aan in Italië, en later dat jaar kwam u in België aan (gehoorverslag CGVS, p.5). Vreemd genoeg, heeft u in België geen asiel aangevraagd bij aankomst, maar slechts in het jaar 2010 (gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde dat u bij uw aankomst in België iemand tegenkwam die u aanraade om regularisatie te proberen (gehoorverslag CGVS, p.6-7). U werd afgewezen omdat u geen bewijs kon indienen al vijf jaar in België te verblijven (gehoorverslag CGVS, p.7). Nadien raadpleegde u een advocaat en deze raadde u aan asiel aan te vragen. Zo vroeg u een eerste maal asiel aan op 3 juni 2010 (zie beslissing in dossier 1015067 en gehoorverslag CGVS, p7). Aangezien u niet kwam opdagen voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), werd er in uw dossier een technische weigering genomen (zie beslissing in dossier 1015067, in het administratieve dossier). U vroeg slechts een tweede maal asiel aan in België op 22 november 2017. **Er dient opgemerkt dat u meer dan zeven jaar heeft gewacht alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een persoon die een oprechte vrees voor vervolging koestert, binnen een redelijk termijn opnieuw internationale bescherming zoekt. Dat u zeven jaar zou wachten met het indienen van een tweede asielaanvraag, om zo uw asielmotieven uiteen te kunnen zetten, is dan ook danig weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Nigeria zouden hebben voorgedaan.** Te meer, omdat u doorheen deze zeven jaar – waarin u illegaal in België verbleef – meerdere malen met de autoriteiten in aanraking kwam (zie rapporten van de DVZ en de federale politie in het administratieve dossier). Nochtans heeft u op geen enkel moment de kans gegrepen om opnieuw asiel aan te vragen. Zo bleek u in het jaar 2013 en 2016 reeds met de politie in aanraking te zijn gekomen. Echter, nadat u met de autoriteiten in contact kwam in de jaren 2013 en 2016, heeft u op geen enkel moment de kans gegrepen om opnieuw asiel aan te vragen. Geconfronteerd met deze vaststelling, en gevraagd om welke redenen u nooit een tweede asielaanvraag heeft ingediend – u had immers wel regularisatie aangevraagd en een advocaat geraadpleegd – bleek uw antwoord uitermate verbazend (gehoorverslag CGVS, p.12). U stelde namelijk dat u de regels niet kende, dat u documenten heeft gekregen bij uw eerste asielaanvraag, maar dat u nooit werd opgeroepen voor een gesprek. Uw advocaat zou een asielprocedure starten. Opnieuw gesteld dat u verschillende malen met de Belgische autoriteiten in aanraking kwam, en gevraagd of niemand u dan meldde dat u een tweede asielaanvraag kon indienen, antwoordde u het niet te weten, en dat u dacht dat het niet mogelijk was om een tweede asielaanvraag in te dienen. U kreeg die kans enkel wanneer u in het gesloten centrum van Brugge werd geplaatst. Wanneer een derde maal werd gevraagd om welke redenen u niet eerder een tweede asielaanvraag indiende, en gesteld dat u dit enkel blijkt te doen wanneer u bang bent om te worden teruggestuurd, antwoordde u – naast de kwestie – dat uw advocaat documenten probeerde te regelen voor u, dat u veel politiecontrole heeft gehad, maar dat u een document had van de Belgische asielinstanties, dus dat alles goed ging en dat u geen problemen had. **Het dient opgemerkt dat uw antwoorden geenszins ernstig zijn. Dat u zou denken dat uw bijlage, die u ontvangt bij uw asielaanvraag op de DVZ, voldoende is, en niet wist dat u een verdere procedure moest volgen, is geenszins aannemelijk.** Zeker, omdat u in het jaar 2013 opgesloten werd in het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM) (gehoorverslag CGVS, p.15). Dat u in het CIM niet zou zijn meegedeeld dat u een tweede asielaanvraag kon indienen, is dan ook uiterst weinig aannemelijk. U werd dan ook met deze vaststellingen geconfronteerd tijdens uw gehoor door een medewerker van het CGVS, maar u verklaarde dat u niet wist dat u een tweede asielaanvraag kon indienen, en dat u enkel verblijfsdocumenten kon verkrijgen door te huwen. **Opnieuw dient opgemerkt, dat deze verklaringen geenszins aannemelijk of ernstig te noemen zijn. Dat u, na de raadpleging van een advocaat, en na een verblijf van zeven jaar in België, op geen enkele manier op de hoogte was van de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen, is danig weinig aannemelijk. U vroeg slechts een tweede keer asiel aan nadat u te kennen werd gegeven dat u naar uw land van herkomst, namelijk Nigeria, zou worden gerepatriëerd, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in uw land van herkomst zouden hebben voorgedaan.**

Bovendien, blijkt u absoluut niet eerlijk over de procedures die u wel heeft aangevangen bij de DVZ. U stelde bij aankomst in België een procedure regularisatie te hebben gestart, en – wanneer u werd afgewezen – op 3 juni 2010 een asielprocedure te hebben gestart, maar niet te weten om welke redenen u uw afspraak op de DVZ, op 10 september 2010, heeft gemist (gehoorverslag CGVS, p.6-7). U stelde na deze procedures **geen andere procedures te hebben gestart bij de DVZ.** Echter, dient opgemerkt, dat uit het administratieve dossier blijkt, dat u een dag na uw asielaanvraag, namelijk op 4 juni 2010, eveneens een procedure startte voor medische regularisatie. Deze aanvraag werd afgewezen op 10 oktober 2012.

Nadien startte u opnieuw een procedure voor regularisatie, namelijk op 12 november 2012. U werd dan ook geconfronteerd met deze vaststellingen, maar uw antwoorden waren allerm minst begrijpelijk. Gevraagd om welke redenen u niet vertelde dat u ook in het jaar 2012 een regularisatieprocedure startte, stelde u – ontzettend vaag – dat u het niet meer weet en dat u dacht dat deze procedure een asielp procedure was (gehoorverslag CGVS, p.26). **Deze antwoorden snijden absoluut geen hout.** Uit het administratieve dossier, blijkt immers dat u voor de aanvraag tot regularisatie verschillende documenten heeft ingediend, zoals bewijzen dat u onderwijs volgde in België, een huurcontract, en een **Nigeriaans paspoort**, aangevraagd in de Nigeriaanse ambassade in Brussel. Dat u zich niet zou herinneren deze documenten te hebben ingediend voor een aanvraag tot regularisatie, is dan ook geenszins geloofwaardig. Meer nog, u stelde tijdens het gehoor voor het CGVS **nooit identiteitsdocumenten te hebben gehad**(gehoorverslag CGVS, p.5). Nochtans kreeg u uitgebreid de kans om eerlijk te zijn over uw identiteitsdocumenten, zowel in Nigeria, België als op uw reis naar België (gehoorverslag CGVS, p.4-5). U greep deze kans echter geenszins. Eveneens, werd u gevraagd om welke redenen u niet had aangegeven dat u een medische regularisatieprocedure had gestart, maar u gaf enkel aan dat u deze procedure had gestart omdat u problemen had met uw benen, maar uw medicijnen niet kon betalen. Anderen hadden deze procedure voor u gestart omdat u een document zou hebben waarop werd vermeld dat u medisch niet in orde was. **Het dient opgemerkt dat uw antwoorden weinig begrijpelijk zijn, en bovendien absoluut niet aannemelijk. Dat u niet zou weten welke procedures u zou starten, of die anderen voor u zouden starten, wijst op een danig weinige interesse voor uw eigen situatie in België. Bovendien, dat u geenszins eerlijk was over het opstarten van deze procedures, en meer nog, dat u deze procedures wél startte, maar op geen enkel moment een tweede asielp procedure startte, wijst er enkel op dat u geenszins een vrees voor vervolging koestert in uw land van herkomst, Nigeria.**

Verder, bleek u geenszins in staat uw asielmotieven op een duidelijke en overzichtelijke manier uiteen te zetten. Uw verklaringen bleven steeds vaag, onsamenvattend en zeer beperkt. U bleek niet in staat verdere uitleg te verschaffen bij aan u gestelde vragen. U verklaarde dat u uit uw land van herkomst bent gevlucht omdat uw vader – en daarna ook u - werd vervolgd door een familielid van de eigenaar, Biju, van het bedrijf waar uw vader werkte, die lid was van een criminele groepering (gehoorverslag CGVS, p.17-18).

Ten eerste, is het danig opvallend dat u initieel niet specificeert welk familielid uw vader vervolgde en van welke groepering hij deel uitmaakte. Nochtans raakt deze informatie de kern van uw asielp relaas. U blijft echter vaag over deze criminele groep, en bleek ze enkel in algemene termen te kunnen beschrijven. Wanneer gevraagd werd welke mannen naar uw vader kwamen, na de dood van de eigenaar van het bedrijf waar hij werkte, kon u enkel stellen dat er veel groepen zijn, zoals Aje en Eiye, herhaalde u meermaals dat er veel zulke bendes zijn, en dat de leden van deze bendes alles zouden doen om een medelid van de bende te helpen. Wanneer gevraagd werd of het dan een bende was die het bedrijf opeiste, en geen familie, antwoordde u dat ze wel gerelateerd zijn aan de eigenaar van het bedrijf, maar lid zijn van een bende, en voegde u er – naast de kwestie – aan toe dat ze [de bendes] ook rellen kunnen veroorzaken, dat ze iedereen kunnen doden, en dat u ze Aje en Eiye noemt. Verder stelde u ook dat ze overal zijn, ook in Libië en Italië, en dat u enkel in België vrede had. Uitdrukkelijk gevraagd welk familielid dan lid was van zo'n bende, zei u uiteindelijk dat het de broer was van de eigenaar, Biju (gehoorverslag CGVS, p.18). Vervolgens gevraagd of de twee groepen die u aanhaalde dan dezelfde groepen zijn - gezien u uiterst vaag was over welke groepering nu uw vader, en uzelf, heeft vervolgd - ,zei u, vreemd genoeg, dat u ze niet heeft ontmoet, en ging u verder dat niemand problemen met hen wil, omdat ze arrogant zijn en u kunnen doden. U stelde verder – uiterst vaag – dat ze soms een zwarte kap dragen, en dat de leden van Eiye blauwe kappen dragen. Omdat u **geen duidelijk antwoord** had gegeven op de aan u gestelde vraag, werd de vraag u een tweede maal gesteld, en werd u gezegd dat u het steeds over de groepen Aje en Eiye heeft, maar dat het niet duidelijk is wat het verschil is tussen de twee. **U kon echter nog steeds geen duidelijk antwoord geven.** U kon enkel antwoorden dat ze heel verschillend waren, maar was geenszins in staat om aan te geven waarin ze verschilden. Daarenboven was nog steeds niet duidelijk welke groep uw vader nu had vervolgd, aangezien u stelde dat de twee groepen verschillende groepen waren. U stelde enkel **alweer zeer algemeen** dat ze soms vechten met elkaar, dat ze proberen om jongeren en politie te rekruteren, dat ze veel moorden en dat u geluk heeft gehad om uit hun handen te ontsnappen. **Nog steeds maakte u niet duidelijk welke groepering of welke persoon u en uw vader vervolgde.** Het werd u uiteindelijk expliciet gevraagd, en u antwoordde dat het de groepering Aje was (gehoorverslag CGVS, p.18). **Een derde keer** gevraagd wat dan het verschil is met Eiye, omdat u ze steeds samen had genoemd, stelde u **niet te kunnen zeggen** wat het verschil is, omdat u niet in die groep was. U kon enkel aangeven dat de klederdracht verschillend was.

Het dient opgemerkt dat uw verklaringen uiterst merkwaardig zijn. Dat u dergelijk vage informatie zou geven omtrent uw vervolgers, de criminele groepering Aje, en de broer van Biju, de eigenaar van het bedrijf, is danig weinig aannemelijk, en zodoende wordt afbreuk gedaan aan de - reeds door uw laattijdige asielaanvraag aangetaste - geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

Ten tweede, is het absoluut niet duidelijk om welke redenen u en uw vader eigenlijk vervolgd werden door deze criminele bende, Aje. Uw verklaringen hieromtrent zijn opnieuw zeer onduidelijk, weinig uitgebreid en zeer incoherent. U vertelde dat leden van de Aje-groep 's avonds naar uw huis kwamen (gehoorverslag CGVS, p.9). Ze eisten eigendomsdocumenten en papieren van het bedrijf. U was echter niet in staat duidelijk aan te geven naar welke soort papieren deze bende op zoek was. Gevraagd welke documenten ze bedoelden, antwoordde u - ontzettend vaag - dat ze zeiden dat ze alles nodig hadden, en voegde u eraan toe dat u werd mishandeld en uiteindelijk kon ontsnappen. **Nogmaals** gevraagd welke documenten deze bende nodig had, stelde u opeens het niet te weten, zei u dat het documenten waren van uw vader, en de sleutels om de garage te openen. Uw vader antwoordde dat hij de documenten niet had, maar dat ze bij de advocaat lagen. Deze mensen [van de bende Aje] luisterden echter niet en stelden dat ze alles moesten hebben, en dat uw vader alles moest afgeven. Het is zeer vreemd niet aannemelijk dat u niet in staat bleek te specificeren over welke documenten het ging, gezien u eerder tijdens het gehoor had aangegeven dat het een soort van testament was (gehoorverslag CGVS, p.17). Ook later tijdens het gehoor, werd door u aangegeven dat de documenten leken op een soort van testament [will] (gehoorverslag CGVS, p.22).

Daarenboven, zijn uw verklaringen over de advocaat van Biju, waarvan u zei dat hij de eigendomsdocumenten in zijn bezit had, uiterst onsamenhangend en gewoonweg verwarrend. Gevraagd of u de contactgegevens van de advocaat kon geven – daar u had gesteld dat de bedrijfsdocumenten bij de advocaat lagen, en daar uw leven en dat van uw familie toch in gevaar was – antwoordde u – opnieuw naast de kwestie – dat u de zoon bent van uw vader, en dat u de advocaat niet kent omdat uw vader nooit had getoond wie het was. **Een tweede maal** gevraagd om welke redenen ze [de bende Aje] eigenlijk achter u en uw vader gingen, gezien de papieren toch bij de advocaat lagen, zei u dat ze dachten dat uw vader de documenten ergens had gelegd (gehoorverslag CGVS, p.20). Gesteld dat u had verteld dat uw vader geen documenten had, en **een derde keer** gevraagd om welke redenen ze u dan achterna zaten, antwoordde u dat ze niet luisterden, en dat uw vader wist hoe ze de advocaat moesten bereiken, en dat ze nadien, ook zeiden dat u die dingen ook wist, maar dat u er niets over wist. **Een vierde maal** aan u uitgelegd, dat het niet begrijpelijk is dat deze bende, Aje, niet naar de advocaat zou gaan, maar enkel u en uw vader zou achtervolgen, die geen documenten hebben, antwoordde u dat ze [Aje] de advocaat niet kennen, en dat het in uw land [Nigeria] niet zo maar een persoon is waar u gewoon naartoe kan gaan, omdat het risicovol is om advocaat te zijn. **Er dient opgemerkt dat u geen enkele logische verklaring kan geven voor het feit dat deze bende, Aje, enkel u en uw vader achtervolgde, terwijl jullie niet eens in het bezit waren van eigendomsdocumenten, en geen andere aanstalten maakten om de advocaat op te zoeken.** U had immers gezegd dat bendes zoals Aje zeer machtig zijn, en dat zij veel mensen rekruteren, ook van de politie en het leger (gehoorverslag CGVS, p.18). **Dat deze mensen niet in staat zouden zijn de advocaat van het bedrijf van Biju op te sporen – terwijl ook de broer van Biju bij de Aje-bende is betrokken - is dan ook weinig aannemelijk.** U werd hier dan ook opnieuw mee geconfronteerd. Maar u stelde – weinig ernstig – dat de advocaten een risicovol beroep hebben, en dat ze zich verstoppen, en dat de bende daarom bij uw vader terecht kwam. **Een vijfde keer** aan u gevraagd of uw vader deze bende dan niet in contact kon brengen met de advocaat, antwoordde u dat ze uw vader in het huis hielden en dat ze dachten dat alles bij uw vader lag, en dat uw vader aan hen had gezegd dat alles bij de advocaat lag. **Het dient opgemerkt, dat u na vijf confrontaties met dezelfde weinig logische verklaringen in uw asielrelaas nog steeds op geen enkele manier een verhelderend antwoord gaf.** Er werd u **een zesde keer** de kans gegeven om een antwoord te formuleren op de aan u gestelde vraag, en er werd dan ook gesteld dat uw vader aan deze bende kon vertellen waar zij de advocaat konden vinden – daar hij met de dood bedreigd was – of desnoods met deze bende kon meegaan tot bij de advocaat, maar u antwoordde dat u dacht dat dit niet kon, omdat ze bij hun eerste bezoek, aan de garage, al de documenten voor de familie hadden opgevraagd, maar u wist niet wat uw vader daarop had geantwoord (gehoorverslag CGVS, p.21). Toch kwamen ze naar uw huis, omdat ze “niet wilden horen” dat de documenten bij de advocaat lagen. Gevraagd wat deze bende dan antwoordde toen uw vader zei dat de eigendomsdocumenten bij de advocaat lagen, vertelde u dat ze zeiden geen advocaat te kennen, en dat ze aan uw vader vroegen alles op te vragen. Ze gingen er hem tijd voor geven. **Opnieuw dient opgemerkt dat uw antwoorden weinig begrijpelijk zijn, uiterst verwarrend en bovendien weinig ernstig.**

U was klaarblijkelijk op geen enkele manier in staat om een coherent antwoord te formuleren op de aan u gestelde vragen over de eigendomsdocumenten. Het enige wat u kon aangeven, was dat deze documenten bij de advocaat lagen en niet bij uw vader. **Het is dan ook verbazend dat de Aje-bende op geen enkele manier geprobeerd heeft om deze advocaat op te sporen via uw vader.** Nog minder logisch, is het feit dat zij uw vader zouden vermoorden nog voor dat zij van hem een duidelijk antwoord hadden gekregen over de plaats waar deze documenten zich bevonden. U stelde immers dat hij tijdens de aanval op uw huis door de Aje-bende werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p.3). Toch kreeg u in de loop van het gehoor nog een aantal kansen om deze gebeurtenissen te verduidelijken, maar u greep ze geenszins. Uiteindelijk stelde u dat uw vader geen namen of contactgegevens kon doorgeven aan de Aje-bende, maar dat u niet wist om welke redenen (gehoorverslag CGVS, p.22). Opeens verklaarde u dat hij [uw vader] geen advocaat kende, dat hij geen contact had met de advocaat van deze documenten, omdat de eigendomsdocumenten naar de zoon [van Biju] moeten gaan, en omdat er al veel problemen waren geweest met deze bende [Aje] gaf hij geen contacten door. U bleef erbij dat alle documenten van het bedrijf bij de advocaat lagen. **Het dient opgemerkt dat de onsamenhangendheid van uw verhaal gewoonweg verbijsterend is.** Opeens bleek uw vader de advocaat niet te kennen, en had hij er geen contact mee. Gevraagd hoe hij dan alles wist wat in het testament stond, en dus ook om welke redenen de bende hem dan zocht, zei u – plotseling - dat hij wel met de advocaat had gesproken na de dood van Biju. U had het opeens - zeer weinig ernstig – over een geheime advocaat (gehoorverslag CGVS, p.23). Er werd u dan ook **een laatste maal** gevraagd hoe het kan dat een bende zoals Aje, waarvan u zei dat zij zeer machtig waren, zelfs geen “geheime” advocaat kunnen vinden, maar uw antwoord was enkel ontwijkend te noemen. U had het enkel over het feit dat rijke mensen in uw land [Nigeria] een geheime advocaat hebben. Pogingen tot het verkrijgen van een duidelijk antwoord op deze vraag werden dan ook gestaakt.

Uit de bovenstaande verklaringen, kan enkel worden vastgesteld dat u niet in staat bent uw asielmotieven begrijpelijk of coherent uiteen te zetten. Er werden u talloze kansen gegeven uw asielmotieven te verduidelijken, maar uw antwoorden waren slechts vaag en ontwijkend, en bovendien weinig geloofwaardig. Uit uw antwoorden blijkt immers dat zowel u als uw vader een enorm roekeloos gedrag hebben vertoond, door niet te vertellen waar de advocaat van Biju, de eigenaar van het bedrijf, zich bevindt. Dit, terwijl jullie wel degelijk op de hoogte waren van het gevaar van deze bendes. U heeft meermaals verteld dat zij mensen vermoorden (gehoorverslag CGVS, p.18) en ook uw vader heeft u voor hen gewaarschuwd (gehoorverslag CGVS, p.19). Zodoende, stemt de angst die u en uw vader beweerden te hebben van deze bendes absoluut niet overeen met de door jullie gestelde handelingen. Aldus, kan enkel worden vastgesteld dat bovenstaande verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid door u geopperde asielaanpak.

Ten slotte, kan ook niet worden ingezien om welke redenen de advocaat van Biju, de eigenaar van het bedrijf waar uw vader werkte, de manager van het bedrijf zou contacteren om het testament te bespreken – namelijk uw vader – in plaats van de directe familie van Biju, zoals zijn zoon en zijn broer (die lid was van de groepering Aje). Geconfronteerd met deze vaststelling, kon u enkel weinig geloofwaardige verklaringen afleggen, namelijk dat dit zo is wanneer uw familie slecht is of problemen brengt, en dat ze dan uw vader de kans gaven om alles te regelen (gehoorverslag CGVS, p.23). U stelde dat de familie niets weet, enkel de zoon en de geheime advocaat, maar niet de familie omdat ze de controle zouden willen overnemen van die plaats [het bedrijf]. Deze verklaringen zijn – net zoals uw eerdere verklaringen - niet overtuigend en weinig aannemelijk.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de twee getuigenissen van leerkrachten op uw school in België, waarvan uw advocaat tijdens het gehoor voor het CGVS gewag maakte, dient opgemerkt, dat deze getuigenissen niet werden ontvangen door de administratieve diensten van het CGVS. Verder dient opgemerkt, dat dergelijke getuigenissen de geloofwaardigheid van uw asielaanpak niet kunnen herstellen, gezien zij enkel handelen over uw leven in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren vraagt verzoeker om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) te verwijzen.

2.2. Verzoeker kan in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen aangaande een probleem van eenheid van de rechtspraak.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, *sub e*, van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker onderbouwt het enig middel als volgt:

"Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij's vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006 Dat artikel 48/2 van voormelde Wet stelt dat ' Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de, in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden'

Dat artikel 48/3 uiteenzet onder welke voorwaarden de vluchtelingenstatus kan worden toegekend;

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen.

Hij vraagt uitdrukkelijk voorbehoud indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; teneinde de weigering te verantwoorden, om gelegenheid in volheid van rechtsmacht te krijgen zich hierop te verdedigen.

De Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielerzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstig misbruiken bestaan.

Met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling, genomen door het Commissariaat-generaal CG/1015067Z dd. 21.12.2017 , kan Verzoekende partij het volgende opmerken:

Verzoeker werd afgewezen omdat zijn asielaanvraag laattijdig zou zijn. Nochtans heeft hij thans een actuele vrees gezien vasthouding.

Hij betrachtte eerder zijn illegaal verblijf te regulariseren doch zonder gunstig gevolg.

Verweerder stelt dat na 7 jaar wachten een verzoek tot bescherming indienen tardief is.

Evenwel is zijn vrees voor de Aje groep er nog steeds. Hij wordt bovendien beschouwd als een rijk iemand gezien zijn langdurig verblijf in het Westen.

Verzoeker kwam inderdaad in aanraking met de autoriteiten doch had evenwel nooit problemen veroorzaakt, verzoeker heeft een blanco strafblad.

Hij voelde zich altijd veilig en diende mede daarom geen asielaanvraag eerder in. Zelf heeft hij niet veel kennis van de verschillende administratieve procedures die betracht zijn. Verzoeker is een eenvoudige man die geen onderwijs volgde en op zeer jonge leeftijd zijn vader volgde naar het werk.

Hij verklaarde de vrees voor de groeperingen waaronder de criminele groep Aje. Dat dit relaas niet doorleefd is te zien gelet op het tijdsverloop en de, menselijke aanleg tot het verdringen van negatieve ervaringen met de tijd.

Ook verweerder is intern tegenstrijdig in de motivatie waar deze eerst suggereert dat de Aje bende toch machtig is en deze de advocaat toch zouden kunnen vinden die de documenten bijhield enerzijds en anderzijds dat dat verweerder motiveert dat de moord op de vader uiteraard nooit de informatie over de advocaat zou kunnen bovenbrengen.

Verzoeker is dus; niet zo incoherent, verbijsterend of ongeloofwaardig als verweerder laat uitschijnen de appreciatiemarge is hier verkeerd gehanteerd.

Verzoeker wenst tenslotte nog te verwijzen naar zijn antwoord dd 16.11.17 op vraag 4 van de questionnaire van de DVZ (zie bijlage p 257-259)

"Do you suffer from an illness which impedes your ability to travel or your return in your country of origin ? If yes, which illness ?"

En wenst dit verder toe te lichten. Verzoeker lijdt aan de ziekte UDE. Zijn dokter is gevestigd in de gemeente Deurne (Eksterlaar). Deze ziekte heeft verzoeker opgelopen in Nigeria ten gevolge van de verwondingen met de machete. De ziekte heeft zich voor het eerst gemanifesteerd na zijn coma in Italie en bij zijn aankomst in België.

Verzoeker zijn lichaam toont duidelijk de verwondingen die hij opliep met de machete.

Hij toonde zijn lichaam aan de camera. Er werden evenwel geen vragen hierover verder gesteld ondanks zijn aandringen daartoe.

Verzoeker meent dat dit verwondingspatroon op zich lichaam (Li kant) duidelijk de agressie die op hem werd gepleegd aantoont.

De documenten , getuigenissen van leerkrachten op de school van verzoeker werden wel degelijk door de huidige advocaat overgemaakt aan het CGVS.

Verweerder heeft de appreciatiemarge duidelijk verkeerd gehanteerd. Verweerder ontkent ook de gevaren niet door deze criminele bendes en de onmacht van de overheid inzake.

Dat overeenkomstig de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met redenen zijn omkleed.

Dat inzake beslissingen van de Commissaris - generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht beschikt, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan en nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris - generaal genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris - generaal de bestreden beslissing heeft gesteund;

Dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund;

Dat de verklaringen van een kandidaat - vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn;

Dat er essentieel dient te worden waargenomen dat Verzoekende partij tijdens zijn verhoor aan de Commissaris-generaal een omstandig relaas gegeven heeft omtrent het gebeurde.

De Verzoekende partij heeft derhalve voldaan aan de bewijslast.

Dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn.

Dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus niet afdoende gemotiveerd is.

In verband met de standaard motivatie over de situatie wens verzoeker het volgende op te merken: Het Hof van Justitie (Grote kamer) duidelijk voor recht:

Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;*
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.*

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlfomule wordt opgenomen in de beslissing.

Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten .waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier.

Er is derhalve een schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006

Dat artikel 48/4 bepaalt onder welke voorwaarden de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt;

De Raad dient bescherming te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij het artikel 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst wordt. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn.

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De Uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88). De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren.

Verzoekende partij heeft nood aan een vorm van bescherming.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst."

Verzoeker vraagt zijn vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de beslissing van de commissaris-generaal van 21 december 2017 te vernietigen waarbij het CGVS bijkomende onderzoeksbevelen dient te worden bevolen.

3.2. Stukken

Er worden geen stavingsstukken aan het verzoekschrift gevoegd. Ter zitting legt verzoeker een bijkomend stuk neer: een email van een helpcenter over verzoekers ziekte.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 15, *sub* (c) van de richtlijn 2004/83/EG en artikel 2, *sub* (e) van deze richtlijn, wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

3.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoekers laattijdige asielaanvraag afbreuk doet aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, (ii) hij absoluut niet eerlijk is over de procedures die hij wel heeft aangevangen bij de DVZ en (iii) hij niet in staat bleek zijn asielmotieven op een duidelijke en overzichtelijke manier uiteen te zetten daar hij zich beperkte tot vage, onsamenhangende en zeer beperkte verklaringen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 december 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Zo vormt het gegeven dat verzoeker, die in het kader van zijn eerste asielaanvraag zelfs niet kwam opdagen voor het interview bij de DVZ, meer dan zeven jaar gewacht heeft alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn opnieuw internationale bescherming zoekt. Temeer omdat hij doorheen deze zeven jaar – waarin hij illegaal in België verbleef – meerdere malen met de autoriteiten in aanraking kwam (zie rapporten van de DVZ en de federale politie in het administratief dossier). Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker zich altijd veilig voelde en hij niet eerder een asielaanvraag heeft ingediend, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker wél twee regularisatieaanvragen én een medische regularisatie heeft ingediend. Hieruit blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft geïnformeerd naar manieren om zijn verblijf in België te regulariseren. Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt om overtuigende en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn asielmotieven.

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij afdoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot verzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers verklaringen zijn evenwel dermate vaag en doorspekt van onduidelijke, onsamenhangende en incoherente verklaringen betreffende essentiële elementen uit zijn relaas, dat deze niet toelaten hieraan verder nog enig geloof te hechten. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen wijst op het tijdsverloop en de menselijke aanleg tot het verdringen van negatieve ervaringen, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd afdoende kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij afdoende nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermacht acht te slaan overigens op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij bovendien wordt beschouwd als een rijk iemand gezien zijn langdurig verblijf in het Westen, stelt de Raad vast dat verzoeker dit argument niet verder concretiseert en hij hier zelfs nooit eerder gewag van heeft gemaakt. Deze blote bewering volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermacht de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarnaast voert verzoeker aan dat hij lijdt aan de ziekte “UDE”, een ziekte waarvan verzoeker beweert die opgelopen te hebben in Nigeria ten gevolge van de verwondingen met de machete.

Verzoeker toont zijn voorgehouden ziekte niet aan met medische documenten. Zo verzoeker tijdens het gehoor die heeft plaatsgevonden via videoconferentie zijn littekens toont (adm. doss., stuk 4, p. 6 en 20), merkt de Raad op dat deze littekens geen uitsluitel geven over hoe hij deze heeft opgelopen. De email van K. van een Helpcenter over "UDE" geeft niet meer uitleg over welke ziekte het zou gaan. Er wordt vaag aangegeven dat verzoeker mogelijks een ziekte heeft van de milt.

Wat betreft de twee getuigenissen van zijn vroegere school die de advocaat van verzoeker zou hebben overgemaakt aan het CGVS, stelt de Raad vast dat deze zich niet bevinden in het administratief dossier noch zijn bijgevoegd bij onderhavig verzoekschrift.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven aangaande de vluchtelingenstatus niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Nigeria zou hebben gekend.

Zo verzoeker aanvoert dat hij leidt aan de ziekte "UDE", wijst de Raad er op dat, voor zover hier enig geloof kan aan gehecht worden daar dit niet ondersteund wordt aan de hand van medische attesten, verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)".* Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

3.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormeld artikel, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS